

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J\Junková Lydie\Lydie Junkova - Clovek a zbran.pdb

PDB Name: Lydie Junková-Člověk a zbraň
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lydie Junková-Člověk a zbraň - nebo naopak ?

Motto: Střela letí - a s ní kus duše.

(Zapomenuté rčení)

Temný hřeben oblého vrchu se zřetelně rýsoval proti šedomodrému nebi, za ním se pozvolna vysouval hutný a těžký mrak. Udýchaně vydechl. Rozhlédl se kolem, všude pusto, liduprázdno. Odkopl nohou větvičky a posadil se na široký pařez; měl ho vyhlédnutý už dávno. Pušku si položil přes kolena. Před sebou měl dva rozložené smrčky; když se trochu naklonil, měl báječný výhled na protáhlou louku, která se na druhém konci šplhala až k pásu drobného kamení, kde se její zeleň rozpouštěla v šedohnědé suti. Sem se chodíval navečer pastvit srnec s krásně tvarovaným paroží, silný šesterák. Sledoval ho už nejméně tři týdny, ale vždycky se vyskytnul někdo v okolí, většinou turisté, anebo musel zase sám odejít. Až dnes si připravil dostatečný časový prostor: ohlásil doma manželce, že odjíždí na služební cestu a vrátí se až pozdě večer.

Zvedl dalekohled, zavěšený na krku, a pomalu, bedlivě zkoumal celé okolí. Nikde ani noha. Jenom naproti na úbočí, stoupajícím poměrně ostře vzhůru, zahlédl na okamžik pohyb: něco se mihlo v pásmu kosodřeviny. Že by srnec? Ten přece přicházel pokaždé z opačné strany! Zamnul si oči a upřeně pozoroval stráň. Už se klonil k názoru, že se mu něco zdálo, když náhle zaregistroval vzpřímenou postavu. Znovu dal k očím dalekohled - a opravdu: nějaký člověk v tmavé bundě! Teď už se vynořil celý a drápe se šikmo vzhůru, je tam úzká vyšlapaná stezka. Ten mi tady scházel! Vždyť nebudu moci vystřelit! uvažoval rozladěně. Nervózně se podíval na louku nad sebou, srnec nebylo prozatím vidět. Co když mi ho vyplašil! Naštěstí vítr vane směrem k tomu bláznovi; kam se vůbec žene teď, navečer? Na nejbližší chatu jsou to skoro dvě hodiny!

Vtom se objevil srnec; jakoby ho jediným tahem vystříhl z temně zeleného smrčí, ostražitě se rozhlíží, jistí... Co ten člověk nahoře na úbočí? Bundu už nebylo vidět, zřejmě zašel za ohbí cesty. Jak může být odsud daleko? Mohl by zaslechnout výstřel?

Srnec se poklidně pastvil, pomalu, velice pomalu se blížil na vzdálenost jistého zásahu. Nemohl z něj spustit oči, v celém těle známé chvění... Sáhl po pušce, zastudila ho v dlani. Opatrně zvedl hlaveň, opřel ji o větev těsně u kmene smrku, zalícil, napjatý, soustředěný, už nemyslí na blázna v bundě, vidí jen srnec, který teď stojí mírně na koso, vnímá jen komoru v kříži dalekohledu, hluboký vdech a výdech, stiskne spoušť.

Lesní stěna vrací úsečný třesk výstřelu. Srnec se vzepjal a zlomil takřka na místě. Klid, ticho, už žádný pohyb.

Vybíl kulovnici a opřel ji o strom. Opět zapátral po okolí, pozorně, není žádný spěch. K srnci se nevydal přímo přes louku, ale obloukem podél smrčí, táhnoucího se vzhůru. Těch osmdesát, sto metrů se zdálo být nekonečných.

Konečně! Tady leží. Okamžik zůstal stát v obdivu nad nevšední krásou parůžků, ale vzápětí se vzchopil. Sklonil se, zvedl srnec, mírně hekl, přehodil si ho přes rameno a stejnou cestou obešel louku zpátky k pařezu.. Položil úlovek na zem a vydechl. Vytáhl nůž a dal se do práce, zručně a hbitě.

Náhle zaslechl, že někdo volá. Trhnul sebou a narovnal se. Větvemi smrku nebylo v okolí nikoho vidět. Má snad halucinace - z toho napětí a vzrušení? Ne! Hlas se ozval znovu, nyní už rozuměl i slovům: volání o pomoc, jasné a zřetelné.

Chlap v bundě! napadlo ho, čert mi ho byl dlužen, co teď? Srnec tady nemůže nechat. V cizím revíru - a navíc v době hájení! Co když tudy půjde zítra hajný se psem? Už jednou mu málem vletěl do rány, tenkrát se sice vykroutil, ale bylo to jen o vlasek a hajný vyhrožoval, že příště už mu neunikne, že ho dopadne - A je to starý lišák, zkušený, vytrvalý! Ne, nejméně ze všeho by potřeboval, aby měl na krku nějaké vyšetřování, zrovna nyní, když se syn chystá na školu! K tomu pořádná ostuda. A navíc manželka! Až se otfásl, když si představil, jak by vyváděla, jak by ječela, že je nenapravitelný pytlák, zapletla by do toho i nebožtíka tátu, máš být po kom!

Rozhodně musí co nejrychleji odsud. Znovu popadl nůž a nasadil ho na kůži. Ale v tom okamžiku zase to volání, úpěnlivé, opakované, neslo se večerním tichem, jakoby ho okolní kopce podávaly jeden druhému. Roztrásl se mu ruce. Se zatátnými zuby ukončil vývrh, vnitřnosti zabalil do igelitového pytle, ten zakopal a zakryl větvemi a několika balvany.

Sebral pušku a pověsil si ji přes rameno, srnec si hodil na záda a klopýtavě se vydal dolů ze stráně. Už si nevnímal toho hlasu, postupně stejně slábnul, až utichl docela. A možná, že už ani nevolá, třeba si nějak poradil, třeba to nebylo nic vážného. Ostatně, je teplo, ani v noci není velká zima, až přijede domů, hned někomu zavolá, samozřejmě anonymně, že se něco přihodilo pod Střelákem. Nejde přece o žádnou tragédii, propasti ani hluboké jámy tam nahoře nejsou.

K vozu, zaparkovanému na postranné cestě pod kopcem, došel zpocený, takřka zchvácený. Přesvědčil se, že poblíž nikdo nebyl: poznal by to podle stop v měkké půdě. Uložil úlovek do kufru a rychle se rozjel.

Za necelou půl hodiny dorazil na svoji starou chatu v sousedním revíru. Odnesl srnce do sklepa a pověsil ho za čelist na skobu. S obdivem si znovu prohlédl parůžky; takové ve sbírce ještě nemá. Vypreparuje je později, v klidu. Škoda, že se jimi nemůže nikomu pochlubit!

Oddychl si, už se upokojil. Převlékl se do jiných šatů, sundal si pohorky a tlusté ponožky. Pečlivě za sebou zamkl sklep. Podíval se na hodinky: půl deváté, dorazí domů včas, aby se manželka neplašila a nezačala obvolávat známé, jestli o něm někdo neví. V nestřeženém okamžiku pak někam zatelefonuje ...

Jel rychle po úzké okesce, kolmice stromů, rysující se ve světle měsíce, se vrhaly dozadu, za něj, stále rychleji, mezi nimi se míhala přízračná zeleň luk. Náhle ucítil slabounký náraz, ozvalo se zapištění, zřejmě mu vběhl pod kola zajíc: další nepříjemnost! Zastavil, vrátil se, ale nic nenašel, na kole žádné stopy.

Manželka na něj čekala s večerí, rozvleklé povídání, bože, ona snad nepůjde nikdy spát!

Nesoustředěně jí odpovídal na otázky, jednu chvíli se na něj udiveně podívala: Co je to s tebou? Pojď si lehnout, jsi přetažený!

Protivně měkká matrace, nemožně naducaná peřina, jak kdy mohl pod tou tíhou usnout? Konečně manželčino pravidelné oddechování, raději ještě chvíli počká. Poslze vstane z postele, potichu jde do kuchyně, natočí si vodu a napije se. Ano, táta byl pytlák, to je pravda, máme to v rodině, kdo za to může - jenže táta by nikdy nikoho nenechal bez pomoci, jednou kohosi nešťastnou náhodou postřelil a přinesl ho domů, měl z toho pak oplétačky, dost ho to stálo, aby vyvázl...

V duchu slyší zase to táhlé, naříkavé volání. Kam jsem se to dostal? Jak člověk jedinkrát sleví, slevuje potom už napořád, klouže stále níž, nebýt té prokleté lovecké vášně, nemuselo se tohle přihodit. Přechází neklidně po kuchyni, zastaví se, rozhodne se pak už rychle.

Znovu se oblékne, teď spěchá, ani za sebou nezamkne domovní dveře, sedne do vozu, divoce se rozjede. Auto nechá stát pod kopcem, už se ani nenamáhá, aby s ním zajel někam stranou. Ke všemu začíná pršet. Na kamenité cestě mu kloužou polobotky, ale dere se pořád výš, potom už cesta necesta rovnou vzhůru, ještěže to tu dobře zná, i tak každou chvíli zakopne o kámen, o vyčnívající kořeny.

Konečně se dostane až na louku, kde zastřelil srnce, neuplynuly hodiny, ale snad celé dny. Déšť ustává, mraky se trhají, škvírami váhavě prosvítá střep měsíce. Krajina se rozzáří a zešedne zároveň, ale aspoň je trochu vidět.

Nad loukou se pustí rovnou do příkrého svahu, oběma rukama se chytá trsů trávy a křovin, rozdírá si dlaně, ale nedbá, drápe se dál až na stezku, po které šel ten člověk. Vydá se po ní, skoro utíká, zakopne, upadne, na koleně si roztrhl kalhoty, ale to je teď jedno, všechno je jedno: záleží jen na tom, aby našel toho v bundě. Proč vlastně už nevolá? No ovšem, to je nesmysl, kdo by vydržel křičet tak dlouho. Ale co to? Stezka tady končí, rozbíhají se z ní dvě pěšiny, měsíc si s ním hraje na schovávanou, chvílemi není vidět na krok. Zkusí jít po té dolní cestičce, ta by měla vést přímo k horské boudě. Klopýtá dál, řídký měsíční svit se mihotá po trávě, keře ztrácí a opět nabývají tvar. Pěšina znenadání končí, zřejmě si ji spletl. Rychle se vrací na původní stezku, vydá se z ní přímo vzhůru po úzkém chodníčku, supí, potí se, začíná ho bolet naražené koleno, ale nepolevuje ve své zběsilé snaze, aby napravil, co se stalo, opojení z lovu je pryč, snad nikdy nebylo, puška, rána, srnec, všechno ztratilo význam.

Napadne ho, aby zavolal sám, je to bláznivý nápad, avšak přece zahaleká, křičí, je tady někdo? Ozvěte se! Sám neví, co všechno vyvrává do té prokleté noci, ale nikdo se neozývá...

Temný hřeben ční posupně a nepřátelsky proti světlejšímu nebi, kosodřevina protahuje zlé stíny, ten člověk třeba leží v některém z nich, co když ztratil taky směr a já jsem ho přešel, možná je v bezvědomí, nebo je mu špatně. Postřelená zvěř často zapadne do křovin a bez psa ji nikdo nedohledá. Vychopí se, co tu trčím, musím hledat dál! Začne znovu volat, hlasitě, divoce, zoufale, dere se pořád dál do svahu.

Nad ním se náhle vynoří pruh světla, jako by ho někdo za hřebenem vystřelil; je to možné, že už je blízko boudy? Asi mají rozsvícený reflektor. Než dorazí až na hřeben, trvá mu to ještě nejméně půl hodiny. Koleno ho bolí už prudce, námahou a bolestí se mu tmí před očima, k boudě má teď nejvýš sto, dvě stě metrů, ale snad tam ani nedorazí. Konečně je před ní. Ani nemusí bouchat, dveře jsou dokořán a z ostře narýsovaného obdélníku světla mu jde někdo naproti. Poznává ramenatého vedoucího, dobře se znají. Jen stěží vnímá jeho udivené otázky, z posledních sil se vbelhá dovnitř.

Blázinec, vrtí hlavou vedoucí, jsi dneska už druhý případ! Ale pro tebe snad nemusím přivolat pomoc! To ten první na tom byl hůř.

Zvedne k němu jen mlčky oči, před nimi mu kmitají černá kola.

Napij se! Vedoucí boudy mu podává sklenku a vykládá bez pobízení dál: Představ si, našli jsme ho čirou náhodou! Mě totiž rozbolel zub, prášky mi nepomáhaly, tak jsem běhal kolem boudy a pak taky kus cesty až ke Střeláku, když najednou slyším někoho křičet. Tak jsem vzal kuchaře a běželi jsme za tím hlasem. Našli jsme tam chlapa skoro v posledním tažení, nebýt nás, bylo by asi do rána po něm. Měl totiž kromě zlomeniny i otevřenou tržnou ránu - aspoň doktor říkal, že mohl vykrvácet. Ani jsme se nedověděli, kam vlastně šel. Ale kde se tu bereš ty?

Tma před očima, ale není černější než ta v duši, už neposlouchá, co vykládá vedoucí, jen něco mumlá a vrtí bezmocně hlavou. Ne, to přece nechtěl! Teprve jedna věta ho vyburcuje.

Když se ten člověk trochu probral, říká vedoucí, začal vykládat, že poblíž toho místa, kde vletěl do nějakého dolíku a kde zůstal ležet, prý někdo vystřelil, no že tam prý zkrátka někdo byl a musel ho slyšet, jak křičí, ale že mu nepřišel na pomoc. Já tomu nemůžu ani uvěřit, možná blábolil z toho šoku, nebo dostal horečku - tady na horách přece taková syčáci nežijou!

Ale kde jsi se tu tak pozdě vzal ty? vrací se vedoucí ke své otázce.

Ztěžka polkne, odkašle si: Musel jsem na vzduch, ale nějak jsem to přehnal.

No hlavně, že jsi v pořádku, slyší vedoucího.

Jsem v pořádku, ujišťuje sám sebe v duchu, jenom na to hledání nikdy nezapomenu .A pušku - už nevezmu do ruky!

Zhluboka , s ulehčením vydechne. Ale proč vlastně? Tře si bolavé koleno, nepřítomně pozoruje hřbet své ruky.

Nakonec se zase nic tak hrozného nestalo... Opravdu nestalo?